

Горан Сџанковић

ЛИТАНИЈЕ

ЛИТАНИЈА 18

Знамо и превише једни о другима.
Није то добро.
Нека тајна мора да постоји.
Нисмо на располагању, нисмо за читање,
баш увек, баш за сваког, зар не?
Нека тајна је увек добра.
Наклоним се, наклониш се, речи нам више
нису шушље, јер ко зна – када ћу поново
да ти видим очи? То је добро.
Знамо и превише. Није то добро.
То узбуђење, тај метеж, та бука,
када наиђу безбројни људи,
који долазе да ти сметају,
затећи ће те како спаваш.
Послушај ме, послушај мој савет.
Свет је као осушено дрво.
Наклони се, наклонићу ти се.
Отићи ћу да не сметам.

* * *

Неће нас нико пробудити
из дубока сна. Као да смо ружни, багави пси.
Држава ни да се осврне, она гази по лешевима.
На прозорима нема ролетни, камиони прекопута
кипују црвенкасту земљу, не, заправо, ломљену циглу
и црепове. Нисмо ни срећнији ни паметнији,
откада живимо под беличастим небесима.
Порезници и министри, али не видимо људе.
Нико неће помоћи, нико нас неће пробудити.
Нисам сигуран, али као да нам и жене окрећу леђа.
Огледало нам је сломљено. Горчина нам је испунила срце.
Нико и ништа у Нишу и Београду. Наше време је прошло.

ЛИТАНИЈА 19

Данас је много људи на овој земљи.
Када прелиставамо књиге или негде путујемо,
видимо колико је земља лепа.
Када је гледамо одозго, као птице,
видимо колико је земља лепа.
Оне облаке над планином и одсејаје вечерњег сунца
на врховима гледали би дуго, јако дуго.
А онај шумарак са лишћем у бојама јесени,
мами нас, да одахнемо од пута.
Захвални смо због свега,
јер видимо колико је земља лепа.
Када је гледамо са пута који нас
некуда води, видимо лепу земљу.
Захвални смо због тога.

ЛИТАНИЈА 20

Још корак или два, још година или две.
На столу је чаша вина, а бука са улице је страшна.
Увече засветлуца град, иза толико звездица брда
леже мрачна и тиха. Она имају очи.
Још годину или две, лежаћу на њима
и ћутати. Јер за мене је замаћи у брда и
ћутати. Бука са улице је грозна, никако не престаје.

Раскидано царство, од превише халабуке.
Краљевство углачаних страхова. Ларма са улице не
јењава, она слави, она слави.
Још степеник, још један корак. Или два, можда.
Јер за мене је заћи у шуме и гледати. Царство
углачаних страхова испред нас светлуца. Још година или
две. Брда имају очи. Она леже тиха, на њима се ћути.
И гледа велики свет са врха. Она имају очи.

* * *

Видео сам свет другачији од овог: тих, далек и усамљен.
Возео сам преко Плоча у тишини, да избегем Просек и тунеле
у којима се обрушава вода и ситно камење. Пут је водио кроз
шумарке, висоравни, удолине и превоје. Па около брдашца
и низ косине.
Час је пут ишао уз брег, час низ брег, па кроз праву шуму.
У шумарку су певале птице, сунце је љуљало светле колуте,
дрвета била огромна;
у шумарку је било дивно, најдивније. Камење се смењивало са пољима,
пронађе се и покоја Рамонда Сербика. Жалфија, врес,
врисак и тамјаника,
лако се, наравно, уберу. Камене колонаде, пусто млеко јутра,
ка зараслим стазама поглед чезне, не умири га више нико. Мало људи,
много
вредности, написано је у анархистичком кувару за посне дане.
Жао ми је, жао ми је, туђински радио свира класичну музику
на обали сивог, хладног мора,
ја сам нови човек, жена и ја слушамо целе ноћи, ја сам
нови човек, одазови ми се, кодексу вечни, одазови ми се!

ЛИТАНИЈА 21

Као они који су изван света,
као они који плачу над нама,
као они који имају вечни живот,
а брижни су, и у срцу тугују.

Нека нас покрене оно што од
себе само наговештај даје,

нека нас умири само оно што
далеко је, чудно је, ван века.

Нека нас далеки сан однесе на пут,
биографија нам празна, пијанка грозна,
ништа нас више не задржа овде, отићи
некуд далеко, далеко, мора се, људи!